

REISEBREV FRA INDIA - 2009

Nå har vi vært på vårt første besøk på Beracah barnehjem. Det var et utrolig sterkt møte. Huset sto stort og fint og ventet på oss, hønene og hanen spradet stolt mellom palmetrærne på gårdsplassen og barna ventet på oss inne og var sikkert like spente som vi var på vårt første møte.

Da vi endelig fikk komme inn og hilse på barna for aller første gang var spenningen til å ta og føle på. Vi var fulle av sterke følelser. Barna satt på gulvet, jentene på den ene siden og guttene på den andre, fordelt på alder. Tårene presset på og mange nysgjerrige barneøyne stirret forventingsfullt på oss.

Vi hadde med oss en koffert full med Lego fra Norge, en gave fra 1., 2. og 3. klasse på Madlavoll skole. Legoen ble utrolig godt mottatt. Barna hev seg over de ulike legopakkenes og startet å leke med en gang. Det ble mye tid til legobygging, flest gutter lekte, men også noen jenter.

Feba, ei av jentene på barnehjemmet, kom og sang "Bro, bro brille" for oss og spurte om vi kunne være med og leke og synge sammen. Mye av den første ettermiddagen gikk til sangleker, som "Bro bro brille" på norsk og indisk, og "Slå på ringen" på norsk og indisk. Tiril ble fort trygg sammen med jentene og storkoste seg. Hun fikk lært dem "Slå på ringen", "Ta den ring og la den vandre" og "My name is Tiril who are you?". Dette var en veldig fin måte å lære oss navnene på.

Vi hadde også med oss store og små hoppetau. Frida og Tiril fikk vist hvor gode de var til å hoppe. Både guttene og jentene likte godt å hoppe tau. Det var utrolig hvor fort barna på tvers av kontinentet fant ut av leker sammen, både i legobygging, sangleker og hoppetau.

Det mest magiske øyeblikket mitt (Elisabeth) var da Ammu, ei av jentene, dro meg inn på jentene sitt rom og ville snakke med meg alene. Noen av de andre jentene som var litt mer sjenerte og ikke så frampå, kom også inn og ville snakke med meg. De viste meg bilder fra sponsorene deres og lurte på om jeg kjente dem og kunne fortelle litt om dem. Det betydde tydeligvis ganske mye for dem hvem sponsorene deres var. Det var veldig sterkt og koselig å få en slik alenestund sammen med jentene.

Vi fikk også snakket mye med Santosham og Sunny som driver barnehjemmet, om utfordringer og drift. Bjørghild var utrolig god til å stille spørsmål og jeg prøvde å henge meg på så godt jeg kunne. Så rent faglig for styret sin del, fikk vi mye god informasjon og godt innblikk i driften på barnehjemmet.

Og det beste av alt er at vi fikk sett at det arbeidet vi alle er med på å støtte virkelig nytter! Det betyr en stor forskjell for 40 barn på Beracah at vi er der for dem og støtter dem økonomisk. Jeg blir rørt bare jeg tenker på de flotte menneskene som jobber på Beracah og på den kjærligheten og omsorgen de viser overfor barna. For å sitere Tiril: "Eg syns ikkje barna her e så fattige eg. De har jo ikkje plass te møbler når de e så mange. Og de e jo så glade heila tiå".

Hilsen Frida 5 år og Bjørghild, Tiril 7,5 år og Elisabeth ☺☺☺☺